

Николай Лилиев

Погасва споменът далече...

Погасва споменът далече,
и миналото е мечта.
Навън шуми. Пред тъмни речи
мъртвеят немите уста.

Към петият етаж понесен
по стълбите аз чувам смях,
и някаква незайна песен
навява на душата страх.

О тая горестна забрава
на чувството, че си самин,
че не за тебе засява
от своята лодка Лоенгрин,

че не за тебе се обсебят
тъмни от будни светила,
че не за тебе снежен лебед
размахва белите крила,

че не и тебе упоява
лъхът на син и строен крин.
О тая горестна поява
пред първия акт на Лоенгрин!

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7707>]